

ΤΟΥ ΔΙΠΛΟΧΗΡΕΥΑΜΕΝΟΥ

Μόλις κι' ἂν ἔσκανα ἀπ' τὸ αὐγὸ
σὰν μὲ εἶδε μιὰ γρηὰ σαλιάρα,
ξεκουτιάρα,
μὲ εἶδε καὶ μὲ παντρεύτηκε
ἀμέσως, τὶ μὲ ὀρέχτηκε
σὰν φίνο προφαντό.

Κι' ὅσο ἦτον μέρα μὲ εἶχε μὴ
στάξει καὶ μὴ βρέξει, ὅμως ὅταν
θὲ νὰ ἐρχώταν
τὸ σκοτάδι, πῶς μάνιζε
ἢ λάμια καὶ βασάνιζε
τὸ νέο μου κορμί.

Δὲν βάσταξα καὶ μιὰ νυχτιὰ
δεήθηκα «Πάρε την Χάρε
καλέ, πάρε
την» καὶ μεμιᾶς χαλάρωσε
τὸ ἀγκάλιασμά της, ζάρωσε
καὶ πέθανε ἡ γρηὰ.

Ἀνάσα ποῦ πῆρα! Ὁ βραχνᾶς
σὰν μαύρη διαλύθηκε ἀντάρα,
καὶ λαχτάρα
ἐνοιωσα τότε ποῦ ἔβραζε
μέσα μου, λὲς καὶ μὲ ἔκραζε
κάποιο κάλεσμα νηᾶς,

κι' ἔτρεξα στὴν φωνὴ νὰ βρῶ
τὴν ἄγνωστη γλνκολαλοῦσα,
ὅταν ροῦσσα
νεραῖδομμάτα ἀντάμωσα
ποῦ σάστει! Τῆς ἄμμουσα
πίστι, δίχως νὰ δῶ

στὸ βλέμμα της κάτι κρυφὰ
μισέμματα στὰ ξένα. . . πέρα. . .
Καὶ μιὰ μέρα
ἔξαφνα ἡ ροῦσσα χάθηκε. . .
Κι' ἡ νηότῃ μου μαράθηκε. . .
Ἀχ καὶ μὲν γρηὰ!

Η ΠΑΤΙΝΑΔΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΧΟΥΑΝ

Σάν μοῦ φανερώθηκες ξωτικιάς γενηὰ
 πάλι μεμιᾶς ἀνάβρυσε ἡ λαχτάρα
 ποῦ στὰ σωθικά μου σφύζει σάν χαρὰ
 καὶ μὲ σκλαβώνει σάν κατάρρα.

Καὶ Σίσυφος τοῦ πάθους—τάχατες γιὰ ποιοὺ
 κρῖμα μου;—δὲς πῶς τὴν καρδιά μου ἀρπάζω
 πάλι τὴν νοσταλγική, καὶ πρὸς τὴν πιὸ
 ὑψηλὴ κορφὴ τὴν ἀναιβάζω. . .

Καὶ τραγουδῶ. . . Κι' ἀνάβει ἡ πλάνη μου φωνὴ
 τόσο τὸν πόθο σου ν' ἀγαπηθοῦμε
 ποῦ, σάν τὶς ἄλλες, θὰ μοῦ δοθεῖς κι' ἐσὺ
 κι' ἀγγαλιαστοὶ θὰ σπαραχθοῦμε. . .

NEL CAMIN

Τρία πουλάκια κάθονται στὸν δρόμο κάποιας ζήσης,
 τὸ ἓνα θωρεῖ τὰ τωρινά, τὸ ἄλλο τὰ περασμένα,
 τὸ τρίτο τὰ ποῦ μέλλονται — κι' εἶναι θολὴ ἡ ματιά τους.
 Καὶ λέγω τοὺς «Ντροπὴ πουλιὰ καὶ κρῖμα στὰ φτερά σας!
 Κι' ἂν κελαῖδεῖτε τὶ μὲ αὐτὸ σάν δὲν ψηλοπετᾶτε
 μόν' μένετε στὰ χαμηλὰ καὶ στὴν μελαγχολία. . .;»

Κ. Δ.